

Jean-Jacques Suurmond

OP REIS MET DE KLEINE PRINS

NAAR HET VERHAAL VAN

Antoine de Saint-Exupéry

UITGEVERIJ MEINEMA

*Ik leefde lang te midden der grote mensen
en leerde ze van héél nabij kennen.
Niet dat ik hen daarom hoger aansla.*

- Goedemiddag, zei ik.
- Goedemiddag, zei de vos.
- Weet je wat mij dwars zit?
- Nou?
- Een tijdje geleden las ik het verhaal van de kleine prins.
En ik kreeg daarbij hetzelfde gevoel als wanneer ik de bijbel lees. Of een ander religieus boek.
- Welk gevoel?
- Het blijft allemaal zo vreemd voor me. Alsof ik iets belangrijks mis. Alsof ik een bloem ruik zonder geur. Of de zon zie zonder warmte te voelen.
- Of een kippetje eet zonder iets te proeven, zei de vos peinzend.
- Als ik de kleine prins nu eens in levende lijve zou kunnen zien, zuchtte ik, dan zou ik alles veel beter begrijpen.
- Jij verkijkt je op de buitenkant, antwoordde de vos.
- De buitenkant?

– Ja. Jij bent als die mensen die de piloot uit het verhaal als kind ontmoette. Hij had een tekening gemaakt van een dreigende slang die een olifant had opgeslokt. Het beest zag er daarom opgezwollen uit. Maar de grote mensen werden niet bang. Ze dachten dat het een hoed was.

– Een hoed?

– Ja. Ten einde raad maakte hij toen maar een nieuwe tekening waarop je de olifant in de slang kunt zien zitten.

– Ah! Nu begin ik het me weer te herinneren, zei ik. Begrepen de mensen toen wat hij bedoelde?

– Nee. Ze hebben hem zelfs afgeraden om zich nog verder met tekenen en schilderen bezig te houden. Toen is hij maar piloot geworden.

– Dat is wel iets totaal anders.

– Dat lijkt inderdaad zo, antwoordde de vos weer peinzend. Hij ruilde de vleugels van de onschuld en verbeelding in voor de letterlijke vleugels van een vliegtuig. Zo worden kinderen grote mensen. Ze kunnen hoog opstijgen en daardoor veel bekijken, maar ze zien niet meer wat een kind ziet.

*... die koning was op één ding boven alles gesteld:
dat zijn gezag erkend werd.*

- Maar hoe kan iemand nu de binnenkant van iets zien?
Ik begreep de vos nog steeds niet, zoals hij daar zat in de avondzon die zijn roodbruine vacht in gloed zette.
- Door voorbij de buitenkant te kijken, antwoordde hij.
- Wat kan nu belangrijker zijn dan zélf de kleine prins te zien wandelen en horen praten met de mensen!
- Het wezenlijke is voor de ogen onzichtbaar, zei de vos. Kun je geloof zien?
- Nee.
- Kun je hoop zien?
- Nee.
- Zo is ook de kleine prins onzichtbaar. Je ziet hem pas buiten als je hem binnen gevonden hebt.
- Waarbinnen?
- Binnen in jouzelf. Zolang je je verkijkt op uiterlijke dingen, zoals grote mensen vaak doen, zul je de kleine prins niet herkennen. Dan ben je net als die koning uit het verhaal die trots en statig op zijn kleine planeetje

een groot heerser zit te wezen. Hij zag niet dat het kleine prinsje zijn ware adel en zijn echte macht spiegelt, zei de vos.

- Toch wilde hij hem vasthouden, herinnerde ik me.
- Ja. Hij probeerde hem in te passen in zijn eigen uiterlijke bestaan. Dat kan niet. Het prinsje vluchtte van hem weg.
- Waarom eigenlijk?
- De koning wilde hem tot zijn minister van justitie benoemen, antwoordde de vos. Om zijn enige onderdaan, een oude rat, te veroordelen. Maar de kleine prins veroordeelt of beoordeelt niemand.
- Wat doet hij dan?
- Hij verwondert zich. Wanneer je iemand beoordeelt, leg je hem op iets vast. Maar wanneer je je verwondert, wordt de ander een fontein van verrassingen. Dat is de reden waarom de koning de kleine prins niet echt kon verwelkomen.
- Hoezo?
- Macht houdt niet van verrassingen.
- Ik kan me niet indenken dat iemand zó beheerst wordt door macht, zei ik.
- Dan moet je zelf maar eens op audiëntie gaan bij de koning, zei de vos met een geheimzinnige blik in zijn ogen.
En hij verdween over de heuvel om even later terug te komen met in zijn bek iets dat flonkerde in het licht van de ontstoken sterren. Het was een kleine degen.
- Die heeft het kleine prinsje achtergelaten, zei de vos. Hij

is scherper dan een tweesnijdend zwaard want hij legt de binnenkant open en bloot. Als je de punt op die planeet daar richt en je beweegt je hand twee keer naar rechts en een keer naar links, zul je de koning ontmoeten.

Ik deed zoals hij gezegd had. Plotseling werd ik opgetild en meegevoerd door een grote windvlaag. Weldra naderde ik het planeetje waar de koning nog steeds op zijn troon zat.

– Goedenavond, zei ik.

– Goedenavond, zei de koning. Je bent een goede onderdaan. Je hebt mijn bevel om te komen onmiddellijk opgevolgd.

– Maar ik heb zélf besloten om te komen, antwoordde ik verontwaardigd.

– Dat kan niet, want alles wat er gebeurt, gebeurt op mijn bevel, legde de koning waardig en geduldig uit.

Het was duidelijk dat de koning niet veel veranderd was sinds het bezoek van de kleine prins. Zijn hermelijnen mantel golfde over de planeet. Op een open plek, niet ver van de troon, was een heuveltje zichtbaar dat op een molshoop leek.

– U heeft toch geen last van mollen? vroeg ik bezorgd.

Want één mol leek mij al genoeg om het hele planeetje uit te hollen.

– Nee, daarop zit elke ochtend van tien tot elf uur mijn vriend, de oude rat. Zo kunnen we elkaar beter in de ogen zien, antwoordde de koning.